

Caius Dobrescu

Cu inima-n dinți

Copyright © 2019 CAIUS DOBRESCU

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOBRESCU, CAIUS

Cu inima-n dinți / Caius Dobrescu. - București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-38-2

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: SIMONA PREDA

Bun de tipar: septembrie 2019

Tipărit în România

Lucrare editată în colaborare cu
Radio România - Gaudeamus



Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Caius Dobrescu

Cu inima-n dinți

Seria Vlad Lupu vol. 4

CRIME SCENE PRESS
2019

Olimpiu POP/ SECȚIUNEA 1

Despre Viorel sunt mai multe de relatat. Dar deocamdată ar fi de reținut că era fiul unui tovarăș de drum, prematur dispărut, al Parazitului prietenos. De fapt, un bun prieten al lui Groucho Valvareș. Care a avut dintotdeauna legături cu personaje dintre cele mai ciudate din ceea ce se numea, cam bont, cam fără imaginație, lumea interlopă brașoveană.

Tatăl prințișorului Vio fusese celebrul Uță Ridichiuță, fost campion județean la box.

Un tip îndesat și tuns scurt, cu o figură ciudată, făcută din bucăți.

Era întotdeauna tuns perie și avea buze proeminente, ce păreau, din această cauză, să-i atârne.

Din ambele motive, lui Pilu i se părea că semăna cu unchiul avocat al lui Ionescu Gabi.

Așadar, amicul Uță. Amicul lui Valvareș, mai întâi, fiind numai apoi, și gradual, adoptat de întregul Parazit prietenos. Uță era de etnie... de extracție... Desigur, Pilu ar vrea să formuleze ideea cât mai aproape de ceea ce domnișoara doctor consideră drept acceptabil, fiindcă știe cât de sensibilă este domnișoara doctor în asemenea chestiuni de... e corect spus: de rasă?

Pilu va recurge atunci la sugestie, la parafrază, și va spune că Uță aparținea aceleiași comunități ca doamna cu bebeluș în brațe

și maramă ce aproape că-i ascundea chipul, împiedicând să i se ghicească vârsta. Doamnă care sfida ploaia la colțul de stradă pe care domnișoara doctor și Pilu tocmai l-au ocolit. Doamnă care, în pofida cerului înnorat, avea o lumină extrem de vie în ochi și care ne-a interpellat încă de departe cu cuvintele:

– Dați-i și la înjierașu ista un ban, cucoană, boieruli, Domnu' Isus și Măicuța Domnului și vi aivi-n...

Domnișoara doctor își amintește, desigur, fiindcă Pilu a întrebat-o imediat după aceea pe domnișoara doctor, cam derutat:

– Cum adică „să vă aibă-n puzzle”?

Amicul Uță.

Fusese boxer, campion județean, dar ploaia de pumni abătută asupra cutiei sale craniene îi alterase facultățile, făcându-l tot mai incapabil să se descurce în viața de toate zilele.

În momentul când fusese exclus din clubul local, se apucase de băut, apoi de furat, și terminase făcând ani grei de pușcărie.

Valvareș îl recoltase de prin bodegile din Tractoru care semăna, ca faună generală, cu celebrul bar din Star Wars IV. Uță părea înspăimântător la început, dar se dovedea repede că avea o inimă, și, din păcate, și o inteligență de copil. Atașamentul său constant putea fi câștigat cu aproape orice lucru ce strălucea sau scotea sunete ciudate. Cu o sfârlează, bunăoară, cu o acadea sau cu un fluier de lut în formă de cocoș, dintr-acelea de care abundau tarabele cu suveniruri din Poiana Brașov.

Asta ca să nu mai vorbim de cutiuțele de lemn cu sperietoare: dacă le glisai marginea laterală, care funcționa ca un capac mobil, de dedesubt apărea instantaneu un cap de șarpe, și încă atât de repede încât apuca să te înțepe cu un ac pe care-l ținea în gură.

Pilu l-a studiat odată pe Uță cum s-a delectat aproape o oră încheiată cu o asemenea jucărie, înțepându-se până i-a dat sângele.

Ar trebui spus că bietul de el se înduioșa după prima picătură de alcool pe care o pune pe limbă. Începea să plângă și avea

obiceiul discutabil – de care Mona, de exemplu, s-a străduit cu o răbdare îngerească să-l dezvețe – de-a se șterge mai întâi la nas și apoi la ochi, întotdeauna în această succesiune și din aceeași mișcare sinuoasă, fluidă.

Uță purta după el și o mitralieră de plastic, ridicol de mică în mâinile lui ca niște lopeți, dar pe care reușea totuși s-o acționeze, făcând-o să scoată răpăieli amenințătoare și în același timp lumini roșii.

O primise cadou? Făcuse rost de ea intimidând cu aparența lui fioroasă vreun biet copilaș care se juca prin parc de-a ucigașul în serie?

În orice caz, între el și mitraliera lui de plastic era o relație de nedefăcut.

De obicei o folosea pentru a-și amenința cunoscuții întâlniți întâmplător pe stradă, mulți dintre ei șuți sau valutiști, mărâindu-le amenințător:

– Dă-mi un leu!

Din momentul în care Uță devenise prietenul Parazitului prietenos, din momentul, adică, în care adoptase Parazitul chiar în mai mare măsură decât Parazitul îl adoptase pe el, toate repetițiile sau, de fapt, auto-reprezentările din parc ale grupului fuseseră păzite cu acest armament redutabil.

Uță dispăruse pe neașteptate, pe la sfârșitul anilor '80, iar corpul lui fusese găsit și, cu greu, identificat abia la începutul anilor '90, undeva în groapa de gunoi a orașului.

Nu se știa cum și de ce murise. Nici măcar dacă fusese omor sau accident. Cu toate că e greu de presupus că cineva s-ar duce să facă, să spunem, infarct tocmai în mijlocul unei gropi de gunoi.

Cert este că în urma lui rămăsese un copil, un copilandru, care-și făcea veacul prin Piața Sfatului și pe care Pilu, al cărui loc de muncă, Muzeul județean de Istorie, trona chiar în mijlocul respectivei Piețe, îl domesticise și îl adoptase treptat.

Respect p Viorel era un copil foarte frumos și foarte ciudat.

Practic, nimic care să amintească fizionomia de hipopotam a tatălui.

Cu trăsături extrem de regulate, de fapt perfecte, modelate atent, cu ochi migdalați. Dar care păreau să nu poată privi în afară.

Cumva, opaci.

Ceea ce îl fascina pe Pilu la copilul Viorel era simplul fapt că reușea să trăiască, deși nu era în niciun fel evident din ce. În această privință, pe care înțelepciunea populară o rezumă prin „la barza chioară îi face Dumnezeu cuib”, părea să-l fi moștenit cu adevărat pe tatăl său.

Probabil Viorel învățase ceva despre arta supraviețuirii miraculoase studiindu-i cu atenție pe niște clasici ai domeniului, cum sunt porumbeii din Piața Sfatului.

Numai că, la un moment dat, a dispărut și el.

Până în ziua când în pragul Muzeului a apărut o femeie ciudată, de vârstă incertă, parțial știrbă, în pantaloni de trening scămoșați și cu un păr morcoviu-închis ce părea încă și mai scămoșat. Femeia era agitată, vorbea incoerent, mai mult gemea, nu se distingea decât ceva gen:

– Păâânțâșooohu... Păâânțâșoghu lu mahmah-hehehehe...

Da, evident, domnișoara doctor a înțeles imediat. Prințisorul. În cele din urmă, s-a lămurit că era vorba de bunica lui Viorel. Doamna respectivă avea probleme financiare foarte serioase și dăduse de înțeles că Pilu ar putea-o ajuta. L-a tras literalmente după ea, până undeva în Temelia, dacă domnișoara doctor cunoaște... E o zonă... un fel de cartier muncitoresc... mult spus muncitoresc... un fel de colonie industrială abandonată... Oricum, într-un bloc ale cărui scări era de mirare că nu se prăbușeau imediat sub tălpile lor. O, da, arăta mai rău decât acel mic sălaș din acest oraș, în care domnișoara doctor știe că domiciliază momentan Pilu. Era

îngrozitor. Și camera în care au intrat: întunecoasă, haotică. Deși poate mai puțin rău mirositoare decât ar fi fost de așteptat.

Prințisorul Vio zăcea pe o saltea așezată direct pe jos, avea fri-soane, ardea tot, fruntea hipertranspirată și dinții atât de strânși că nu mai putea nici măcar să delireze.

Ei bine, exista un anume climat, subtropical, previzibil, plăcut, acolo la Muzeul de Istorie. Zilele treceau egale, moi, relativ calde chiar și în miezul sezonului rece.

Iar Pilu și Vio stăteau și povesteau împreună ca la gura sobei, după ce Prințisorul trecuse peste pneumonia aceea sinistră.

Liniștea a durat, însă, numai până în clipa când pe dalele holului de la intrare au răsunat pentru prima dată tocurile pantofilor doamnei director Burățea.

Ghinionul a făcut ca, de cum a intrat, să dea cu ochii de bietul Viorel – Pilu fiind în acel moment la baie, sub impulsul nevoilor naturale – și să înceapă doamna director să strige la el, convinsă fiind că era intrat acolo prin efracție.

E adevărat, condițiile de igienă în care era crescut băiatul nu erau ideale, în acest plan Pilu nu reușise să influențeze decisiv lucrurile.

Pilu a auzit de la baie strigătele:

– Derbedeu' dracului! Împutitule! Paza, unde-i paza? Ce-i aici, sat fără câini?

Și a venit într-un suflet, aproape cu pantalonii în vine.

Pentru a-l descoperi pe Viorel cocoțat de spaimă, ca o pisică, undeva în ogiva unuia dintre geamurile acelei clădiri renascentiste, unde evident ajunsese după ce se cățăraseră mai întâi pe ceva – Pilu spera că nu pe umerii perplecși ai acelei doamne șocate, în care nu o identificase încă pe noua sa șefă.

A fost foarte greu ca băiatul să fie dat jos de unde se cocoțase și cu atât mai greu pentru Pilu să-i recâștige încrederea.

Copilul a dispărut din nou.

Respect p Mai bine de-o săptămână Pilu n-a mai știut de el, începuse chiar să creadă că l-a pierdut cu totul.

În cele din urmă a reapărut, prin Piață, urmărind cu atenție porumbeii. Dar a fost greu să-l convingă să mai treacă pragul Muzeului, și apoi să nu se urce din nou pe pereți, dacă o auzea numai, de departe, pe doamna director.

Într-adevăr, Viorel, dacă i-ai fi așezat în părul inelat tichia potrivită, dacă l-ai fi ornat cu brățări și coliere, ar fi semănat cu un prințisor indian din *1001 de nopți*. Da, sigur, *1001 de nopți* este în general despre arabi, dar uneori apar pe-acolo și prințisori indieni.

Așadar, o nouă doamnă director, apărută, practic, din senin, fără nicio avertizare prealabilă, fostul director, cel cu operația spectaculoasă pe cord, fiind pensionat și trimis la plimbare efectiv de pe o zi pe alta.

Doamna director l-a amenințat pe Pilu, la prima lor întâlnire, cu desfacerea contractului de muncă. Dar tiparul ei comportamental era astfel structurat încât, după un moment paroxistic, energiile negative se dispau brusc, și atunci putea deveni de-a dreptul empatică.

Iată un exemplu de asemenea bipolaritate.

Într-o zi, Pilu le-a invitat pe doamnele din cercul de goblenuri al Organizației de Femei a Asociației Foștilor Deținuți Politici la el la muzeu, pe motiv că era mai plăcut și, nu în ultimul rând, mai răcoare.

Domnișoara doctor a dedus, desigur, că totul se petrecea într-o călduroasă zi de vară.

Ședința cercului era în toi și se desfășura în cea mai veselă și plăcută atmosferă, când s-au trezit în mijlocul lor cu doamna director însăși. Intrată intempestiv în Muzeu să recupereze ceva din biroul ei de la etaj.

Doamna director a rămas năucită, siderată, plimbându-și privirea de la un chip zâmbitor și îngăduitor al unei doamne din cercul de goblen, la altul. Avea aerul că nu mai înțelege pe ce lume trăiește, că nu e sigură dacă e trează sau dacă lumina aburoasă ce se degaja din distinsele doamne atât de dragi lui Pilu era o indicație a faptului că totul se petrece într-o realitate paralelă.

Până la urmă și-a rezolvat dilemele cu un scrâșnet sălbatic, mai mult un urlet sufocat:

– Ce...? Ce se-ntâmplă aci?

Ochii ei dilatați exprimaו un fel de oroare, de parcă ar fi nimerit în mijlocul reuniunii unor taxidermiști satanici.

În schimb, la scurt timp după această criză...

Cât de blândă, de caldă, de senzuală chiar, în planturoasa sa generozitate managerială, s-a dovedit doamna director în ziua când l-a invitat, de altfel pentru prima dată, pe Pilu în biroul ei și l-a servit cu o ditamai cana de cafea, pregătită de secretara domnișoara Dorina – o fată, altfel, simpatcă, veselă, căreia breteaua sutienului îi ieșea mereu, năzdrăvan, de sub umărul bluzei.

Doamna director avusese atunci un aer atât de natural, de amical, de familiar, încât îi dădea senzația că e îmbrăcată nu cu sacoul acela cambrat, managerial, și cu cămașa mov deschisă la trei nasturi de sus, ci într-un suav chimono de casă.

Și că mișcările ei își împrumutau grația de la cocorul fumuriu brodat pe spatele acestui chimono virtual.

Care fusese scopul invitației? Doamna director îi spusese mai întâi că și-a reconsiderat poziția, că a analizat și evaluat mai atent, în mod științific, managerial-corect, personalitatea lui Pilu, că a cules referințe și a înțeles, în cele din urmă, devotamentul lui pentru instituție.

În concluzie, nu numai că nu avea să-i desfacă contractul de muncă, dar decisese chiar să-i sporească atribuțiile cu privire la gestiunea administrativă a patrimoniului Muzeului.

Respect pe Prima sarcină ce-i revenea lui Pilu în această nouă calitate, ce presupunea, de altfel, și o ușoară creștere salarială, era să semneze pe loc un inventar stufos pe care doamna director tocmai i-l punea, ca să zicem așa, sub nas.

O mărunță formalitate.

În acel moment, Pilu a auzit de undeva semnalul strident al unui senzor de gaz.

Trebuie spus că lui Pilu îi revenea responsabilitatea de a aduce periodic conductele instituției, realmente foarte vechi, ruginite pe aproape toată suprafața lor. Dar tocmai de aceea Pilu știa că acei senzori de prevenție nu existau, așa că semnalul acela îi parvenea dintr-o dimensiune aparte, în care fuzionau trecutul, prezentul și viitorul, pentru a-l avertiza că e foarte periculos să semneze.

De aceea, compunându-și o mină binevoitoare și totodată neînteligentă, și-a îndreptat mâna cu tot entuziasmul spre pixul pe care i-l întindea, cu un aer complice, doamna director, având însă grijă să răstoarne din greșeală cana golită doar pe jumătate peste inventarul cu pricina.

Când negrul cafelei a început să îmbibe zisul document, fața doamnei director – să încerce să-și reprezinte asta domnișoara doctor – a devenit instantaneu, in-stan-ta-neu, de aceeași culoare.

Pilu s-a grăbit să emane, cam ca o sepie, un nor dens de scuze jenate și stângace, sub protecția căruia a reușit să păărăsească, pe neobservate, biroul.

Dar încercările de a-l face să semneze s-au repetat și eschivele lui Pilu a trebuit și ele să se rafineze.

Evident, sporul de salariu nu a mai apărut.

Acum, știind toate astea, probabil că domnișoara doctor poate înțelege mai bine discuția dintre Pilu și prietenul său Vlad, venit la Brașov aparent doar în calitate de director al Biroului de Investigare a Crimelor Comunismului de pe lângă Președinție, la

invitația Asociației Ex-Deținuților Politici care luaseră în discuție „cazul” Pilu.

Va putea înțelege, mai ales, relativa surpriză cu care Pilu realizase că, de fapt, ceea ce-l interesa cu adevărat pe Vlad, obiectivul, altfel spus, pe care voia să-l monitorizeze, din motive pe care încă nu era pregătit să le dezvăluie, era, de fapt, doamna director a Muzeului Județean de Istorie.

Și surpriza s-a accentuat când Vlad l-a supus pe vechiul său prieten Pilu unui fel de șantaj.

– Dacă mă ajuți cu chestia asta, îți spun cine-i trimite lui nea Orzaș, vicepreședintele Foștilor Deținuți, toate delatările alea delirante împotriva ta.

După care l-a luat pe Pilu la sentiment:

– Ia-o ca pe o provocare. Vreau pur și simplu un raport, o analiză, despre toate nivelurile personajului.

– Nivelurile? a făcut Pilu, parcă ultragiă. Pilu nu se ocupa de așa ceva. Dar, dacă interesează fațetele, fa-țe-te-le, atunci, da, atunci s-ar putea sta de vorbă.

Gabriel IONESCU / SECȚIUNEA 1

Corina, draga mea, tu precis îți imaginezi ceva izolat, așa, ca-n deșertul Sonora. Cactuși, chestii. Jur-împrejur, ziduri foarte gri și multă sârmă. Ghimpată.

Foișoare în toate colțurile, în care stau paznicii cu mitraliere.

Ei bine, vreau să-ți spun că arată ca un siloz oarecare. Și, în plus, dacă ajungi acolo, pe coridoare, miroase rezonabil a detergent.

În mod cert nu e la fel în penitenciarele de bărbați.

Bărbații sunt animale.

Oricum, sînt ținuți ca animalele. Se spune că aici, lângă noi, la penitenciarul Codlea, e o mizerie de-nnebunești. Bătaie grupă-mare de la gardieni.

Dar ele, chiar dacă și-au ucis copiii sau soții sau ceva, tot își pun ștergare pe pereți, flori în glastre, levănțică sub perină.

Ceea ce nu înseamnă că nu există și acolo corupție, brutalitate, bătăi între deținuți.

Șuturi în burtă, la duș.

Dar mai *mild*.

Oricum, important e că s-a obișnuit, s-a echilibrat, navighează pe ambele schiuri, ca un catamaran.

Așa îi place ei să spună.

Un avantaj: că e relativ aproape. E, practic, lângă Ploiești.

Dar, gata, nu vreau să ne scufundăm în asta.

Deci, fiindcă aveam zi de vizită, nu ne-am putut întâlni ieri. Dar azi, ți-am promis că am să-ți arăt locuri legate de istoria Parazitului.

Și te duc și la plantația mea, a noastră, de afine.

Canadiene.

Nu, nu e un drum lung.

Nu, nu, nu.

Nici greu, nici măcar greu. Nici o grijă.

Deci nu vei sta mult pe caii lui Nelu Popica. Nu va trebui să-ți chinui posteriorul. Vom avea grijă de proctologia ta.

Proctologie, un cuvânt cu care se dădea mare Tibi. De fapt, știi, când Grasul, sau, cum îi mai spuneam noi, Graasul, chiar Graaa-sul, de parcă era un titlu ecleziastic de pe altă planetă, ne-a pus problema... Ne-a spus în față, fără fasoane, că trebuie să schimbăm numele grupului... Asta a fost propunerea susținută cu pasiune de Tibi: Proctologul prietenos.

Evident, Grasul nu putea spune că nu știe ce înseamnă chestia asta, dar ne-a explicat că „imbecililor de la cenzură” le vor tremura chiloții, crezând că are de-a face cu prostia, cu prostologia.

Oricum, Tibi avea pregătită o explicație-paravan: că e vorba de specialiștii în prognatism. Adică în maxilare inferioare proeminente, ca la știucă sau la calcan. Dar nu noi discutăm cu cenzura.

În timp ce, în realitate, proctologia ar fi, cum spunea tot Tibi, cu mândria lui de student, altfel relativ mediocru, la medicină, „patologia curului”.

Deci, ne vom strădui să procedăm proctologic-corect. Călătoria noastră către tufele de afine sălbatice – deosebite de cele de cultură, cele plantate de mine, ai să vezi – va fi exact atât de lungă cât s-o suportți.